

MEMORI

Lang geleden woonde er in de bergen een koning met zijn dochter en in het lage land een hertog met zijn zoon. In de zomer waarin de prins en de prinses volwassen werden beslisten beide vaders dat hun spruiten wereldse wijsheid op moesten doen en ze stuurden de prins en de prinses naar het roomse hof met de grote geleerden. Aan dat hof werden eens per jaar alle nieuwkomers alfabetisch opgesteld om hun opwachting bij de geleerden te maken en bij de P leerden de prins en prinses elkaar toen kennen. De prins vond de prinses met haar lange zwarte haren heel aardig en ook de prinses zag de gladgeschoren prins met brilcream kapsel graag. Ze gingen dan ook samen naar het grote hofbal en er volgden nog meer bal-avonden waar met verve op eigentijdse jazzmuziek werd gewalst. Maar op een dag kreeg de prins te horen dat een prins zou kunnen veranderen in een kikker als hij door een prinses werd gekust. Vanaf dat moment waren de feesten minder spontaan en verdwenen prins en prinses als het ware bij elkaar uit beeld. De prins leerde een jonkvrouw kennen die op eminente wijze hun leven samen vorm gaf. De prinses leerde een jonker kennen en ook zij legden in hun relatie de lat heel hoog. Dit sprookje zou nooit een sprookje zijn geworden als niet na vele jaren de geliefden van prins en prinses aan een onverbidelijke ziekte zouden zijn overleden.

Op een goede dag kwamen de prins en de prinses tegelijkertijd aan bij het kerkhof maar ze herkenden elkaar niet. Niet zo verwonderlijk want het lange zwarte haar van de prinses was nu kort geknipt en grijs, de gladgeschoren brilcream prins had nu een wilde grijze hardos en een wanordelijke min of meer grijze baard. Toen de prins na het bezoek op zijn geliefde bankje onder de treurwilg wilde gaan zitten zat daar de hem onbekende vrouw. Op zijn manier vroeg hij: "Zou deze schoonheid er bezwaar tegen hebben als ik deze bank met haar deel?" Waarop de onbekende vrouw op haar manier zei: "Als je bedoelt dat je een heel eind van mij vandaan op deze bank wilt zitten is het antwoord nee!" Was het de manier waarop gesproken werd of was het het stemgeluid, hoe dan ook de prinses en de prins herkenden elkaar. Ze bleven nog heel lang op het bankje zitten praten. De prins vertelde over zijn angst om kikker te worden en dat hij daarom heel zijn leven alles over kikkers had willen leren en ook de prinses vertelde hoe zij haar leven had ingevuld. Het werd al later en later en toen de zon bijna onderging zei de prins: "Ik heb me als een koude kikker gevoeld, maar nu ik je weer ontmoet heb voel ik me heerlijk prins". De prinses keek hem aan en vroeg: "Zou je het risico willen lopen weer kikker te worden", waarop de prins zei: "Ja, ik wil".

Het huwelijk werd gevierd op kasteel Voddenbaal en, zoals dat zelden in sprookjes gaat, de prins en de prinses leefden.....nog!